

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **V. s. r. o.** zastoupené JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích** se sídlem Prokešova 5, 371 87 České Budějovice, proti rozhodnutím ze dne 5. 5. 2004, č. j. 1438/120/2003 a č. j. 5577/120/2003, o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2005, č. j. 10 Ca 125/2004 - 53 a č. j. 10 Ca 126/2004 - 65,

t a k t o :

- I.** Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 1 Afs 23/2006 a 1 Afs 24/2006 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 23/2006.
- II.** Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Dodatečným výměrem ze dne 4. 12. 2002 na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 snížil Finanční úřad ve Vimperku žalobkyni daňovou ztrátu o 129 047 Kč. Dodatečným platebním výměrem z téhož dne na daň z příjmů právnických osob a na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 pak tentýž správce daně zrušil žalobkyni daňovou ztrátu ve výši 81 483 Kč a současně jí doměřil daň ve výši 279 930 Kč. Odvolání žalobkyně proti těmto platebním výměrům zamítl žalovaný svými rozhodnutími ze dne 5. 5. 2004.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutím žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích; ten však žaloby zamítl dvěma rozsudky ze dne 30. 11. 2005. V odůvodnění se ztotožnil se závěry žalovaného, podle nichž žalobkyně neprokázala, že náklady na cesty (resp. jejich část) do Brazílie v roce 1999 a do USA a Thajska v roce 2000 ve výši 129 407 Kč, 801 622 Kč a 183 429 Kč byly vynaloženy na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů. Žalobkyně sice tvrdila, že se jednalo o pracovní cesty, ovšem ani všechny jí předložené důkazní prostředky nebyly s to hodnověrně prokázat toto tvrzení. Žalobkyně nenabídla žádný konkrétní důkaz o obchodním jednání či projektu ani nedoložila, že by v souvislosti s cestou získala konkrétní příjem nebo uzavřela nějakou smlouvu (kupní, o zprostředkování, o obchodním zastoupení); výslech svědků, který žalobkyně navrhovala, by proto byl nadbytečný. Správce daně neporušil zásadu součinnosti s daňovým subjektem a opakovaně žalobkyni vyzýval k prokázání jejích tvrzení; žalobkyni se to však nezdařilo, a není tak pravda, že se důkazní břemeno přesunulo na správce daně.

Proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích podala žalobkyně kasační stížnosti z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem a vad řízení před správním orgánem. Žalobkyně soudu vytkla jeho vadnou premisu, podle níž lze jako výdaj podle § 24 odst. 1 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, uznat jen takový výdaj, v důsledku jehož vynaložení daňový subjekt dosáhl tržeb a zdanitelných příjmů. Zdůraznila, že s každým podnikáním je spojeno určité riziko; ne každá pracovní cesta je tak úspěšná a přinese sledovaný cíl, tj. tržby a zisk. Oproti vynaloženým nákladům tedy nemusí vždy existovat konkrétní příjem; výdaj musí být toliko motivován dosažením, zajištěním nebo udržením příjmů (k tomu žalobkyně citovala z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 264/2004 Sb. NSS.). Tento způsob výkladu potvrdilo i Ministerstvo financí ve svých stanoviscích, podle nichž není daňová uznatelnost výdajů na pracovní cesty podmíněna dosažením příjmů, nýbrž pouze tím, že se jedná o pracovní cesty. Pokud žalovaný i krajský soud trvali na tom, aby žalobkyně doložila dosažení zdanitelných příjmů a předložila konkrétní uzavřené smlouvy, vyložili zákon nepřipustně extenzivním způsobem a nerespektovali ani zmíněná stanoviska.

Správce daně porušil zásadu součinnosti s daňovým subjektem: vyzval jej sice k prokázání toho, že výdaje byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, ovšem neupřesnil, že povinností žalobkyně je prokázat, že se jednalo o výdaje na pracovní (služební) cesty, a nikoli tedy o žádný jiný daňově uznatelný výdaj uvedený v zákoně. Žalobkyně se proto v daňovém řízení soustředila pouze na to, aby správci daně vyvrátila nesprávný výklad § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Finanční orgány pak překvapivě uvedly, že žalobkyně nepředložila žádné písemnosti prokazující, že zmíněné cesty do zahraničí byly vykonány jako cesty služební, resp. pracovní ve smyslu § 24 odst. 2 písm. k) zákona o daních z příjmů. Předmět kontroly byl přitom vymezen pouhou citací ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů; pokud pak finanční orgány ve svých rozhodnutích argumentovaly ustanovením § 24 odst. 2 písm. k) tohoto zákona (které upravuje určitý speciální výdaj), upřely žalobkyni možnost tvrdit skutečnosti rozhodné ve vztahu k tomuto ustanovení a snášet potřebné důkazy. Jak navíc dovozuje judikatura, výdaj podle § 24 odst. 2 zákona nevyžaduje současné splnění podmínek uvedených v odstavci prvním a nemusí mít jednoznačnou souvislost s konkrétními výnosy poplatníka. Pokud tedy správce daně od počátku žádal doložení výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona, v tomto směru vedl i dokazování a v rozhodnutí uzavřel, že výdaje tvrzené žalobkyní nelze podřadit pod § 24 odst. 2 písm. k) zákona, pochybil a učinil své rozhodnutí prakticky nepřezkoumatelným.

Dále finanční orgány pochybily tím, že neprovedly navrhované výslechy svědků, které v žádném případě nebyly neúčelné či neproveditelné, neboť svědci byli buď přímo účastní cest, nebo v průběhu cesty jednali s jednatelem žalobkyně (argument, podle něž byli svědci, působící v zahraničí, těžko dostupní, nemůže obstát); to platí zejména tehdy, pokud se finanční orgány nespokojily s předloženými listinnými důkazy. Nepřipustily-li finanční orgány ani soud výslechy svědků, kteří mohli celou věc objasnit, porušily tím právo žalobkyně na spravedlivý proces. Rovněž tak byly tyto důkazy nesprávně odmítnuty s poukazem na to, že žalobkyně stejně nezískala na základě cest do Brazílie, USA a Thajska žádný příjem: jak již bylo uvedeno výše, podstatný totiž nebyl výsledek, nýbrž účel cest (které byly ostatně, jak žalobkyně doložila, připravovány několik měsíců předem). Ani krajský soud nezpochybnil, že jednatel žalobkyně vedl ve zmíněných zemích obchodní jednání a shromažďoval informace o možnostech vstupu na tamější trhy. Co se týče spolupráce s paní M. S., ta započala skutečně až po cestě jednatele žalobkyně do USA a závěry krajského soudu k tomuto bodu jsou logicky vadné. Konečně žalobkyně uvedla, že se pokusí získat vyjádření svědků, k jejichž výslechu finanční orgány nepřistoupily, a vyjádřila přesvědčení, že i tyto nové důkazy by s ohledem na okolnosti případu měly být připuštěny.

Závěrem žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích a věci mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem setrval na svých závěrech. Jak zdůraznil, nikdy nezpochyboval, že by jednatel žalobkyně vedl obchodní jednání; ta se však vždy odehrávala jen v obecné rovině a nevyústila v uzavření konkrétní smlouvy. Krom toho jednatel žalobkyně nepředložil ani žádné dokumenty od zahraničních partnerů, podmínky vzájemné spolupráce, ceníky, zápisy z jednání či návrhy smluv. Žalovaný zrekapituloval průběh daňové kontroly a uzavřel, že žalobkyni musel být předmět daňové kontroly i její účel zcela zřejmý. Již na první výzvu správce daně ostatně žalobkyně adekvátně reagovala sdělením, že cílem cest bylo dosažení tržeb a zdanitelných příjmů v rámci mezinárodní obchodní činnosti, což dále upřesnila. Jako jediný konkrétní obchod vzešlý z těchto cest (konkrétně z cesty do USA) označila prodej ocelových podlážek a uchycovacích prvků švýcarským zákazníkům; žádné další obchody neproběhly. Neprovedení výslechu navrhovaných svědků správce daně řádně zdůvodnil; krom toho provedl navrhovaný výslech paní J. Z., který ovšem pro žalobkyni nic nepřinesl. Žalovaný se tak i nadále domnívá, že výdaje, které si žalobkyně uplatnila, jsou ve skutečnosti výdajem na osobní spotřebu jejího jednatele, a kasační stížnosti by tak měly být zamítnuty.

Nejvyšší správní soud nejprve sloučil obě věci ke společnému projednání; poté přezkoumal napadené rozsudky a shledal, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Ve své první námitce žalobkyně správně uvádí, že ne každý výdaj vynaložený daňovým subjektem musí nutně a přímo vést k dosažení příjmu. V tomto ohledu je tedy formulace krajského soudu nepřesná; krajský soud však kromě nevhodně zužujících závěrů o tom, že žalobkyně nedosáhla na základě zahraničních cest tržby či zdanitelného příjmu, vychází i z obecnějšího hlediska, které označuje jako „*souvztažnost*“ výdajů a příjmů. Tento vzájemný vztah výdajů a příjmů, který bývá v judikatuře také označován jako „*věcná a časová souvislost*“, je pro daňovou účinnost výdaje určující. Po daňovém subjektu nelze žádat, aby vždy po uplatněním výdaji následoval skutečný příjem, protože ne vždy se i přes vynaložené náklady podaří příjmu dosáhnout. Je však třeba, aby mezi výdajem a očekávaným příjmem existoval přímý a bezprostřední vztah; jinak nelze výdaj uznat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003 - 73,

publikovaný pod č. 264/2004 Sb. NSS). Žalobkyně se citovaného rozsudku dovolává a zdůrazňuje, že daňově účinný není jen takový výdaj, který se promítl v konkrétním příjmu, nýbrž i takový výdaj, při jehož vynakládání byl daňový subjekt veden úmyslem dosáhnout zdanitelných příjmů. To je jistě pravda; vnitřní úmysl daňového subjektu je však kategorií subjektivní, ne vždy zvenčí seznatelnou. Žalobkyně zde přehlíží, že onen „*přímý a bezprostřední vztah*“ je naopak kategorií objektivní. To, zda v konkrétním případě existuje přímý a bezprostřední vztah výdajů a příjmů, tedy není určováno pouhým vnitřním úmyslem daňového subjektu, nýbrž tím, zda a jak se tento úmysl projevil ve vnějším světě. I to krajský soud zkoumal; byl však nucen konstatovat, že žalobkyně nedoložila nejen příjmy, ale ani uzavření jakékoli smlouvy s brazilským, severoamerickým či thajským subjektem. (To je v rozporu s dříve uváděným tvrzením, že žalobkyně odstoupila od již sjednaných importů s brazilskými subjekty kvůli devalvaci měny, i s tvrzením nově uváděným v kasační stížnosti, podle něž žalobkyně uzavřela obchod s thajskou společností F. T. C., Ltd.)

Jako jediný výsledek, jehož bylo dosaženo v důsledku cesty do USA, označila žalobkyně prodej úhelníků a ocelových podlážek do Švýcarska v roce 2001. Jakkoli je žalobkyně patrně vnitřně přesvědčena, že bez tříměsíčního pobytu jejího jednatele, jeho manželky a jeho nezletilého syna v USA v celkové ceně 801 622 Kč by nedošlo k navázání kontaktu s paní M. S., s jejíž švýcarskou společností poté žalobkyně obchodovala, toto vnitřní přesvědčení k daňové uznatelnosti výdaje nepostačuje. „*Přímý a bezprostřední vztah*“ mezi návštěvou USA a daným obchodním případem zde totiž není zřejmý, a navíc tu chybí i aspekt přiměřenosti, který by z povahy věci měl být přítomen. Žalobkyně již dříve obchodovala především se švýcarskými a lichtenštejnskými subjekty, za kterýmžto účelem také její jednatel či zaměstnanci cestovali po Evropě. V minulosti nevyšlo najevo, že by tyto osoby za účelem získání evropských obchodních partnerů musely podnikat několikadenní či několikaměsíční cesty po mimoevropských kontinentech, případně navíc se svými rodinnými příslušníky; lze se tedy domnívat, že setkání s paní M. S. právě v USA bylo spíše důsledkem shody okolností, nebylo předem plánováno a stejně tak by k němu mohlo dojít v Evropě, a to při podstatně nižších výdajích. Ačkoli je tedy argumentace krajského soudu ve vztahu k tomuto obchodnímu případu nepřiléhavá, nic to nemění na výsledném posouzení – totiž že ani tento obchodní vztah a zisk z něho vzešlý nemůže učinit z výdajů na cestu po USA výdaje daňově účinné.

Jak žalobkyně sama zdůrazňuje, s každým podnikáním je vždy spojeno určité riziko, že ne všechny činnosti a záměry podnikatele přinesou ve svém důsledku zisk. Toto riziko by mělo jít – jak se to z podání žalobkyně jeví – k tíži státního rozpočtu v tom smyslu, že podnikatelé mohou vynakládat své peníze jakýmkoli způsobem, budou-li přitom tvrdit, že je jejich jednání vedeno úmyslem dosáhnout zisku, a poté si o tyto výdaje mohou snížit základ daně. Tento předpoklad je ale nesprávný. Riziko podnikání nese především podnikatel sám; co se pak výdajů k dosažení a udržení příjmů týče, je v první řadě na něm, aby zvážil, jakých zisků je reálně schopen dosáhnout, a aby k dosažení cíle zvolil prostředky tomu přiměřené. Nejsou-li jeho úvaha a jeho volba založeny na seriózním odhadu, nemůže následky svého jednání přenášet na stát formou daňové ztráty či nižší daňové povinnosti. Je na daňovém subjektu, jak nakládá se svými prostředky, jaké ekonomické úvahy jej k tomu vedou, a zda jeho výdaje jsou vedeny cílem dosáhnout později zisku, nebo cílem jiným; pro to, zda bude částka uznána jako daňový výdaj, je však nevýznamné tvrzení daňového subjektu o tom, že výdaje byly vynaloženy účelně, i jeho případné subjektivní přesvědčení, že získané kontakty jsou užitečné pro jeho další podnikání, pokud o tom objektivně nic nevypovídá. Jednatel žalobkyně vykonal v letech 1998 – 2001 dlouhodobé a nákladné cesty do několika mimoevropských zemí; s výjimkou kontaktu s paní S. a následného

obchodu s ní mu však tyto cesty nic hmatatelného nepřinesly (nebo alespoň nic, co by žalobkyně mohla předložit během daňové kontroly). Dosud rozhodující orgány nezpochybnily to, že jednatel žalobkyně v zahraničí telefonoval potenciálním obchodním partnerům a následně se setkal s několika osobami, s nimiž probíral obchodní otázky; charakter a četnost těchto setkání, jak je popsal jednatel žalobkyně i samy tyto osoby ve svých písemných prohlášeních, jakož i jejich poměrně nekonkrétní výstupy jsou však výrazně v nepoměru k délce zahraničních pobytů, k jejich ceně i k počtu cestujících osob.

Lze tedy uzavřít, že daňové subjekty jsou zcela svobodné v tom, jakou formou získávat nové zahraniční partnery; pokud zvolí – i přes veškeré riziko, že vhodné kontakty se nepodaří navázat – formu nákladných dlouhodobých zahraničních pobytů s účastí rodinných příslušníků, musejí být připraveny i na to, že vynaložená částka nebude uznána jako daňový výdaj. Finanční orgány podrobně zkoumaly, co tyto cesty žalobkyni přinesly; zjistily přitom s určitostí, že výsledky všech cest byly výrazně neadekvátní ve vztahu k částkám zahrnutým do výdajů, a i zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožňuje.

V další námitce žalobkyně poukazuje na to, že ačkoli ji správce daně od počátku daňové kontroly vyzýval k prokázání toho, že uplatněné výdaje vynaložila na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve zprávě o daňové kontrole odůvodnil své – pro žalobkyni nepříznivé – závěry mj. tím, že žalobkyně neprokázala služební (pracovní) charakter cest svého jednatele. Rovněž tak i žalovaný popřel, že by v tomto případě šlo o pracovní cestu ve smyslu § 24 odst. 2 písm. k) zákona o daních z příjmů; žalobkyně však neměla možnost tento závěr v průběhu daňové kontroly vyvracet, protože veškeré dokazování bylo vedeno jen ve vztahu k § 24 odst. 1 zákona.

Tato námitka – ač obšírně rozpracovaná – nemůže obstát. Její podstata tkví v konstruování zásadního rozdílu mezi důkazy, jež by bylo třeba snést k prokázání výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a důkazy, jimiž by bylo třeba doložit pracovní charakter cesty ve smyslu § 24 odst. 2 písm. k) zákona; takový rozdíl tu však není. Nic totiž nebrání tomu, dokládat obě skutečnosti důkazy obdobného typu, neboť i výdaje vynaložené na pracovní cestu musejí souviset s podnikáním. Taková cesta – nemá-li být cestou pracovní jen podle názvu – tedy zpravidla ústí v obchodní jednání, která by měl být daňový subjekt schopen doložit dokumenty od zahraničních partnerů, podmínkami vzájemné spolupráce, ceníky, zápisy z jednání či návrhy smluv (jak to přílehavě vypočítává žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti). Nic tak konkrétního ovšem žalobkyně nepředložila, a není v tomto ohledu významné, že byla vyzývána k doložení skutečností podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, nikoli podle § 24 odst. 2 písm. k) tohoto zákona. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že byla poškozena tím, že nebyla od počátku upozorněna na možnou subsumpci svého případu pod posledně citované ustanovení, jde o tvrzení poněkud přehnané. Těžko i uvěřit tomu, že by žalobkyně měla k dispozici důkazy, které by pro účely prokázání skutečností podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů správci daně nesvěřila, ovšem které by předložila pouze při výzvě podle § 24 odst. 2 písm. k) citovaného zákona.

Kromě toho sama žalobkyně upozornila na to, že pracovní či služební cestě byla v osmistránkové zprávě o daňové kontrole věnována jediná zmínka. Žalobkyně v tom spatřuje pochybení, které správci daně vytýká; zdejší soud však považuje rozsah této informace za úmyslně zvolený. Tato drobná zmínka svědčí o významu, jaký správce daně připisoval případné subsumpci případu žalobkyně pod § 24 odst. 2 písm. k) zákona o daních z příjmů, a potvrzuje tak, že dokazování i závěry správce daně byly založeny na neunesení

důkazního břemene ve vztahu k § 24 odst. 1 tohoto zákona. Žalobkyně se tedy mylí, domnívá-li se, že v průběhu daňového řízení došlo ke změně právní kvalifikace, která jí nebyla sdělena, a že tento zásah do jejích procesních práv mohl ovlivnit výsledek řízení.

Žalovaný se pak věnoval otázkám pracovních (služebních) cest důkladněji jen proto, že sama žalobkyně tuto otázku vznesla opakovaným předkládáním stanovisek Ministerstva financí. Jak objasnil, správce daně skutečně založil své závěry na tom, že žalobkyně neprokázala vztah výdajů a příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů; vedle toho – protože se toho žalobkyně opakovaně domáhala – vysvětlil, že výdaje na pracovní cestu podle § 24 odst. 2 písm. k) tohoto zákona se daňově uznávají bez dalšího, ovšem ze souhrnu žalobkyní předložených důkazů nebylo možno dovodit, že sporné zahraniční pobyty byly pracovními cestami. I s touto argumentací se zdejší soud ztotožňuje.

Konečně třetí námitka zpochybňovala neprovedení výsledků svědků. Žalobkyně má pravdu v tom, že jediným důvodem pro neprovedení výsledku svědka nemůže být jeho obtížná dostupnost; tento důvod však pro finanční orgány nebyl důvodem jediným. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že nemá důvod zpochybňovat služby českých zastupitelských úřadů ve světě, a že tedy výslech představitelů těchto úřadů by nic nového nepřinesl. Stejně tak žalovaný nikdy nezpochybnil pravost a vypovídací hodnotu listin vyhotovených různými soukromými zahraničními osobami; všechny tyto listiny však svědčily pouze o tom, že jednatel žalobkyně se v zahraničí setkal s několika obchodníky a jednal s nimi. Je třeba připomenout, že správce daně nežádal od žalobkyně pouze potvrzení toho, že, kdy a s kým vedl v zahraničí obchodní jednání, nýbrž žádal, aby prokázala, že výdaje, o něž si snížila daňový základ, byly vynaloženy v souvislosti se stávajícími či budoucími příjmy. Svědci by ale mohli poskytnout jen takové potvrzení – tedy pouze zopakovat to, co již uvedli oni sami, nebo co o kontaktu s nimi uvedl jednatel žalobkyně (ani o pravdivosti jím sdělených údajů o jednotlivých osobách, s nimiž jednatel žalobkyně jednal nebo hodlal jednat, neměl správce daně pochyby). Opakovaně sdělené informace, které již jednou byly sděleny písemně a neshledány způsobilými pro prokázání skutečností podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, by tak stěží mohly učinit z výdajů na zahraniční cesty výdaje daňově účinné.

Nedůvodně namítá žalobkyně i to, že pokud správce daně považoval listinné důkazy za příliš obecné, měl tím spíše vyhovět návrhu na provedení svědeckého výsledku, a pokud mu nevyhověl, pochybil. Je totiž ve vlastním zájmu daňového subjektu předkládat v daňovém řízení pokud možno nikoli jakékoli listiny, nýbrž listiny co nejprůkaznější a nejuvěrohodnější. Pokud tak daňový subjekt nečiní, jde to k jeho tíži; jsou-li předložené listiny neprůkazné, je na daňovém subjektu, aby sám poskytl jiné důkazní prostředky. V takové situaci může daňový subjekt samozřejmě i navrhopat i správci daně, aby vyslechl svědka; samotná neprůkaznost listin však rozhodně nezbavuje správce daně prostoru pro úvahu o tom, které z navržených důkazních prostředků provede a které nikoli. Bylo by ostatně nespravedlivé, kdyby správce daně mohl volně nakládat s návrhy na provedení svědeckého výsledku u těch daňových subjektů, které předložily uspokojivé listiny, kdežto právě těm daňovým subjektům, které řádně nedostály jeho výzvě k doložení tvrzených skutečností, by musel – jak žalobkyně naznačuje – vyhovět.

Bez ohledu na to, co a v jaké důkazní kvalitě daňový subjekt předložil či nepředložil, zůstává návrh na provedení svědeckého výsledku jen návrhem, který správce daně nemusí přijmout; provede jej jen tehdy, pokud dospěje k závěru, že by jím byly doloženy věci dosud

nejisté. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Správce daně neměl důvod nevěřit tomu, že jednatel žalobkyně telefonicky či osobně kontaktoval pracovníky českých zastupitelských úřadů nebo zahraniční obchodníky a že s nimi i strávil určitý čas hovorem o obchodních otázkách; to byly ale zároveň jediné skutečnosti, o nichž by mohli svědci vypovídat. Výslech by tak byl neúčelný, protože postrádá smysl dokazovat věci známé, které správce daně nezpochybňoval.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasačních stížnostech nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti jako nedůvodné. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasačních stížnostech žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu